

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 187 (19/04) - 041030

arbetarmakt.com

Innehåll

- Tisdag 2 november:
Protestmöte mot den amerikanska ockupationen
- Revolution hördes på ESF i London!
- Ungfomsförsamlingens deklaration
- ESF i London: Mindre men livligare
- Uppdrag granskning och vänsterpartiet

Tisdag 2 november:

Protestmöte mot den amerikanska ockupationen

Arbetarmakt och Revolution arrangerar ett torgmöte med tal och flygbladsutdelning mot ockupationen med anledning av det amerikanska presidentvalet. Vi uppmanar alla att använda dagen till att bygga motståndet mot ockupationen. Alla som vill visa sitt motstånd är så klart inbjudna att delta! Nedan följer flygbladtexten.

Tidpunkt: Tisdag den 2 November kl. 17-18.

Plats: Sergels Torg, Stockholm

Arrangörer: Arbetarmakt och Revolution

För en antiimperialistisk rörelse mot krig och ockupation

Valet mellan Bush och Kerry handlar i grund och botten om två olika vägar till samma mål: att försvara USA:s position som den ensamt dominerande imperialistiska supermakten. Oavsett vem som sitter i Vita Huset kommer den ”nya världsordningen” att bestå. Priset för den ordningen betalas av arbetande människor i både den rika och fattiga världen. Det sker i form av nyliberal ekonomisk aggression och öppna militära attacker. Iraks folk har fått erfara det senare i syfte att tämjas för att så småningom få smaka på en dos dödlig nyliberalism då amerikanska storföretag lägger landet under sig. Även den här gången krigade USA för makt och tillgång till marknader. Pratet om massförstörelsevapen visade sig vara en lögn.

Ockupationsmakten hälsades inte med jubel och rosor utan med krut och kulor. Den irakiska motståndskampen är i dag en av de viktigaste fronterna mot imperialismen. Ett nederlag för Washington skulle vara en seger för förtryckta nationer och för arbetarklassen i alla länder eftersom det skulle försvaga den starkaste stötepelaren i ett globalt system av förtryck och terror. Ett nederlag för USA skulle kunna vara början på ett skifte i den internationella maktbalansen till de förtrycktas fördel. Därför är det en prioriterad uppgift för arbetarrörelsen och vänstern att stödja motståndskampen i Irak. De radikala krafterna i den internationella forumrörelsen har möjligheten

att fortsätta visa vägen. Men för det krävs ett tydligt ställningstagande för den faktiska kamp som irakierna idag bedriver.

I Sverige är det i dag nödvändigt att bygga upp en antiimperialistisk solidaritetsrörelse enligt modell från FNL-rörelsen. Det betyder att skapa en solidarisk gräsrotsrörelse som klarar av att skilja på ockupationsmaktens orättfärdiga terror och irakiernas militära aktioner i självförsvar.

- Stöd motståndet i Irak
- Kasta ut ockupationsmakten

Revolution hördes på ESF i London!

Av de dryga 20 000 delegater som från över 70 olika länder kom till London för att delta på Europas Sociala Forum var åtminstone mer än 50 procent unga människor. Trots detta var unga ansikten nästan frånvarande på de större plenumen och vid de flesta seminarier. Av flera hundra möten var det mindre än tio som organiserade diskussioner om det sociala förtryck som ungdomar möter i sin vardag, eller där ungdomsorganisationer var arrangörer. Detta är anmärkningsvärt då ungdomar varit i fronten i såväl de konfronterande protesterna mot imperialistiska toppmöten och senare i skolstrejker och direktaktioner mot kriget och ockupationen av Irak! Ungdomar har gått i spetsen för den antikapitalistiska rörelsen och antikrigsrörelsen men exkluderas från möjligheten att delta i det politiska ledarskapet för samma rörelse. Att ungdomar nästan totalt saknar representation på forumet betyder inte att ungdomar är ointresserade, för omogna eller att ungdomar känner sig tillfreds med att representeras av äldre, "mer erfarna politiker" i den antikapitalistiska rörelsen. Tvärtom reflekterar det förtrycket av ungdomen i rörelsen och rörelsens ledande strukturer.

Kampen för att synliggöra och bekämpa förtrycket av ungdomar inom rörelsen har varit ledstjärnan i den internationella sammanslutningen av ungdomsorganisationer WORLD REVOLUTION:s kamp under hela förberedelseprocessen till årets ESF. Vi kom till ESF i London med omkring 150 kamrater från Storbritannien, Sverige, Tyskland, Österrike, Tjeckien och Slovakien. Vi bodde på Millenniumdomen tillsammans med tusentals andra ungdomar där vi också organiserade oss och planerade vår gemensamma intervention på forumet i form av stormöten. Stämningen var fantastisk redan från början. Det kändes som om vi alla var mycket eniga och entusiastiska över vad vi ville få ut av forumet.

En viktig seger i förberedelserna inför årets forum var arrangörernas uppmärksammande av den ungdomsförsamling på årets ESF som vi tagit initiativet till att organisera. Efter att ha gjort klart att vi inte nöjde oss med de ledande organisationernas tystnad i ungdomsfrågan lyckades vi slutligen vinna acceptans för en ungdomsförsamling. Det var också denna vi huvudsakligen byggde för och mobiliserade inför på forumet. Trots att församlingen inte fått hjälp med översättningsmöjligheter och trots att den bara fick status av att vara en större workshop, så drog den mellan 150 och 200 ungdomar. Förutom REVOLUTION fanns där också ECOSY (European Community of Socialdemocratic Youth), Welsh Youth Forum for Sustainable Development, International Socialist Resistance, Students Campaign for Nuclear Disarmament, MJS Frankrike, LCR, World Youth Forum, SWP, "Ungdomssektionen", Scottish Socialist Youth och baskiska SEGI. Dessutom fanns en hel del oorganiserade ungdomar på plats.

Ungdomsförsamlingen var historisk på det viset att det är första gången som ungdomar gått samman med ambitionen att formulera ett politiskt budskap till forumet. Efter ett inledande tal hölls en diskussion om förtrycket av ungdomar. Här dök flera aspekter upp, ungdomar som utnyttjas som soldater i imperialistiska krig, hur svårt det är att organisera sig fackligt när man hela tiden får deltidsjobb och korta anställningar, det sexuella förtrycket mot unga kvinnor m.m. Den deklaration som REVOLUTION lagt fram till mötet debatterades sedan och antogs och vi vann dessutom de flesta politiska argumenten. Efter att ha röstat om 9 olika ändringsförslag och röstat om deklarationen i sin helhet utbröt stort jubel i salen.

Målet var att få deklarationen uppläst på det enda ESF-möte som kan anta politiska deklarationer och riktlinjer för rörelsen, Assembly of Social Movements (ASM). Men att ungdomars rätt till representation inte är något som kan tas för givet visades återigen på ASM där vi fick kämpa för att inte bli strukna från talarlistan. Då den av oss utvalda talaren Simon från Sheffield flyttades ned från plats 8 till 14 på talarlistan med det klara syftet att exkludera oss från att tala initierade vi en lobbykampanj där en REVO-medlem gick upp till ordföranden för att övertyga henne samtidigt som alla medlemmar och sympatisörer till ungdomsförsamlingen ställde sig vid sidan om scenen för att visa att vi var flera som var angelägna. Detta hade effekt (vi behövde aldrig föra oljud!) och vi fick läsa upp deklarationen. Responsen var mycket positiv, talaren blev spontant avbruten av jubel från stora delar av församlingen inte minst då han läste stycket som kräver "OMEDELBART tillbakadragande av trupperna från Irak och solidaritet med det irakiska motståndet". Deklarationen krävde en erkänd ungdomsförsamling och ett utrymme för ungdomar på nästa ESF med översättningsmöjligheter och sände också ut en uppmaning till alla antikapitalistiska ungdomsorganisationer om att gå samman och undersöka möjligheterna av att organisera sig gemensamt i en ungdomsinternational. En viktig uppgift inför nästa ESF i Aten kommer nu att bli att försöka dra in de olika ungdomsgrupper som samlades i en kampanj för att göra ungdomsförsamlingen på nästa års ESF riktigt massiv och lyckad och att försöka ta initiativ till gemensamma aktioner över gränserna.

Utöver den lyckade ungdomsförsamlingen höll vi också en egen workshop där revo-medlemmar från olika länder diskuterade gemensamma erfarenheter och diskuterade vad vi ville ha ut av ungdomsförsamlingen som ägde rum senare på dagen. Stämningen var även här mycket positiv.

REVOLUTION deltog och hade talare även på flera andra möten. Vi besökte de flesta ungdomsmöten på forumet liksom möten som diskuterade viktiga frågor för rörelsen, som t.ex. om dess framtid där medlemmar argumenterade för en Femte International och för organiserandet av internationella strejker för att bemöta kapitalets offensiv. Vi pekade också på vikten av den roll ungdomen kan och bör spela i rörelsen och mobiliserade öppet för ungdomsförsamlingen.

På sista dagen deltog vi i massdemonstrationen som samlade omkring 70 000 och hade ett radikalt revo-block som ropade militanta talkörer. Vi stannade tillsammans med andra grupper och demonstranter upp vid Downing Street för att skälla på och ge vår dom över Tony Blair, Englands motsvarighet till George Bush.

Slutligen kan det sägas att vårt ingripande på ESF var ett stort steg i rätt riktning, det kändes oerhört peppande och det ska nu bli spännande att fortsätta den internationella kampanjen för en revolutionär ungdomsinternational!

Gunnar Westin

Ungdomsförsamlingens deklaration

Ungdomsförsamlingen vid 2004 års Europeiska Sociala Forum förklarar sitt motstånd mot en värld av krig, rasism, fattigdom och det system som orsakar det – global kapitalism.

Ungdomen har stått i rörelsens främsta led. Vi har belägrat de rikas och mäktigas möten och toppmöten. Vi har demonstrerat i miljoner mot kriget. Vi fortsätter den kampen idag. Vi uppmanar till omedelbart tillbakadragande av trupper från Irak och för solidaritet med det irakiska motståndet. Vi manar till solidaritet med grupper som är involverade i nationella befrielsestrider som det baskiska folket och palestinierna. Vi manar till strejker och en kampanj för civil olydnad och direkt aktion för att stoppa EU:s angrepp på välfärden och arbetarna, och för att stoppa den nyliberala konstitutionen.

Vi gör motstånd mot Fort Europas rasism och kräver lika rättigheter för invandrare, rörelsefrihet och ett slut på de rasistiska EU-staternas gränskontroller. Vi kräver att åtgärder vidtas mot miljöförstörelsen. Vi kräver lika rättigheter för unga människor och kontroll över vår utbildning,

vårt arbete, vår sexualitet, vår fritid och våra liv.

Vi uppmanar de sociala rörelsernas församling att utfärda en modig uppmaning till massaktioner:

- Stoppa EU:s toppmöte i Bryssel i mars 2005.
- Stoppa G8:s möte i Skottland i juli 2005.
- Bygg lokala sociala forum i skolor, gymnasier och på arbetsplatser.
- Fastställ en internationell aktionsdag mot kriget.
- Gör den 1 februari till aktionsdag mot den nyliberala konstitutionen.
- Ungdomar är underrepresenterade på ESF:s podier. Inrätta ett ungdomsutrymme och ungdomsförsamling vid alla framtida ESF och WSF.
- Inrätta en permanent samordning som träffas i mars 2005.

Ungdomar står i främsta ledet för denna kamp, men på ESF:s och WSF:s podier är vi nästan helt frånvarande. Vi ungdomar marginaliseras på grund av rädsla för vår militans. Vid detta års ESF har vi förnekats rätten till en ungdomsförsamling med rätt till översättning. Detta får inte hända igen. Vid både ESF och WSF måste det finnas en ungdomsförsamling.

Detta kan bli ett steg mot en revolutionär ungdomsinternational som kan förena ungdomar över hela Europa och världen i kamp mot global kapitalism och för en värld fri från fattigdom, förtryck och krig. Som ett steg mot detta manar vi alla antikapitalistiska ungdomsorganisationer som kämpar för att ge en politisk röst åt ungdomen i rörelsen att samlas till ett delegatsmöte för att planera gemensamma aktioner och utveckla en struktur för diskussion och debatt om våra politiska skiljaktigheter.

ESF i London: Mindre men livligare

Europas Sociala Forum ägde rum i London den 14–17 oktober. Forumet var den här gången mindre än de två tidigare – i Florens och Paris – men livligare. Politiska motsättningar debatterades både inför – vid förberedande möten med de sociala rörelsernas församling i Istanbul, Berlin och Bryssel – och under själva forumet. Medlemmar i Förbundet för Femte Internationalen och ungdomsorganisationen World Revolution spelade en mer aktiv roll än tidigare.

Det råder inget tvivel om att forumet spelar en fantastisk roll som samlingsplats för radikaler från alla håll i Europa och dess periferi. Under ett par timmars tjänstgöring vid vårt bokbord talade jag med en kille i 20-årsåldern från Novosibirsk i Sibirien och en ung tjej från Ankara. Bara denna möjlighet att diskutera med aktivister från när och fjärran är ovärderlig.

Forumet organiserades på två platser: Alexandra Palace en bit från stadens centrum, och flera lokaler inne i centrala delarna av London (Bloomsbury) med University of London som central punkt. Alexandra Palace är en gigantiskt stor byggnad, i stil med mässan i Göteborg – och ibland blev likheterna med bokmässan stora, där mängder av bokbord fyllde i stort sett alla väggar och där möten ägde rum från morgon till kväll. En stor nackdel var svårigheterna att ta sig ut och in genom den enda utgång resp. ingång som var öppen. Med alla mängder av människor som skulle in och ut blev varje försök att ta sig in eller ut till en 15 minuters kamp för att ta sig fram. Inne i Bloomsbury var förhållandena mer normala med matställen överallt och fri passage fram och tillbaka.

Det var mycket få skandinaver på forumet. För egen del hörde jag bara några svenska röster som inte tillhörde våra kamrater och träffade ett par SP:are. Några danska röster markerade att det trots allt fanns aktivister från grannländerna där – men jag hörde inga norrmän eller finländare.

Våra egna aktiviteter var välorganiserade. Vi delade in oss i olika team som tog på sig ett visst antal uppgifter varje dag – ha hand om bokbordet eller ingripa på olika möten. Därtill kom våra egna möten. Vårt främsta vapen i propagandan var den alldeles rykande färska broschyren *Anti-Capitalism. Summit Sieges and Social Forums. A Rough Guide to the Anti-Capitalist Movement*. Den är extremt innehållsrik och förmedlar rörelsens historia från Seattle och framåt. Dessutom

kritiserar den reformistiska och centristiska riktningar inom rörelsen och skisserar en alternativ, revolutionär väg framåt för rörelsen.

Behovet av en vändning inom rörelsen var påtagligt under hela forumet. Det är i och för sig värdefullt och intressant att träffa andra aktivister och förmedla och ta del av erfarenheter. Men med tanke på de stora resurser de flesta deltagarna lägger ner på att komma till forumet är det något av ett slöseri att inte utnyttja det för mer offensiva beslut om gemensamma aktioner.

Den grupp jag tillhörde deltog i följande möten:

Lokala sociala forum med en ändlös rapport från arbetet i olika länder, bl.a. från Uppsala. En kamrat från Manchester blev hela tiden avbruten av ordföranden med motiveringen att han inte höll sig till saken. Därefter kopplades en dataprojektor in som på väggen visade vilka ämnen som var tillåtna! En andra brittisk kamrat lyckades få ordet, men det var förbjudet att diskutera vad de lokala forumen ska användas till. Mest förbjudet var det att diskutera möjligheten att omvandla lokala forum till just forum för lokal klasskamp. På det här mötet var den verkliga högern inom rörelsen starkt representerad. Forumet ska vara ett 'rum' (space) för att diskutera och byta erfarenheter. Fanta den som har andra idéer.

Det andra mötet var det första av två som skulle diskutera hur vi ska kunna få slut på ockupationen av Irak. Fyra talare stod för lika många inledningar. Vi hade knappast något att invända. Ut med ockupationstrupperna och stöd motståndet var de ståndpunkter som genomsyrade alla talen, från företrädare för antikrigsrörelsens vänster i Storbritannien till den irakiska romanförfattaren Haifa Zangana, politisk fånge i fängelset Abu Greib under Saddam.

Därefter deltog större delen av min grupp i det andra mötet om ockupationen av Irak, vilket fick ett snabbt slut. Närvaron av en viss Sobhi Al-Mashadani, generalsekreterare för något som kallas Irakiska Fackföreningsfederationen, orsakade redan tidigare under dagen uppståndelse. Det verkar ha varit Europafackets ledning som påtvingat forumet en representant för en fackförening som samarbetar med ockupationsmakten. Hans så kallade fackförening var också av avgörande betydelse för att få labourpartiets kongress att inte kräva omedelbart tillbakadragande av de brittiska trupperna.

Efter att ha blivit utbuad och utjagad ur huvudhallen i Alexandra Palace, återkom Mashadani på kvällen som en av talarna vid det andra mötet, med säkert 1 000 deltagare, om hur ockupationen av Irak ska kunna stoppas. Genom en samfällid aktion av delar av publiken – irakier, turkar, våra egna kamrater och andra – tvingades en rasande Lindsey German, en av ledarna för Socialist Workers Party och språkrör för koalitionen Stop the War, avbryta mötet. Efteråt kritiserade hon beslutet att bjuda in Mashadani.

Haifa Zangana uttalade sig efteråt för The Guardian och medgav att hon uppmanat människor att delta på mötet och tvinga bort Mashadani från scenen: "Om han är sekreterare för en fackförening borde han ha valts av arbetarna, men han har utnämnts av regeringen. Han är en del av USA:s lydregim." Den kampanj som inleddes under lördagen mot bl.a. vår organisation från borgmästare Livingstones folk och SWP kom dock av sig. Det visade sig vara svårt att försvara beslutet att låta Mashadani framträda vid ett möte där diskussionen gällde hur den imperialistiska ockupationen ska bekämpas.

Jag hörde ljud från det avbrutna mötet, men var själv avdelad att delta i de sociala rörelsernas församling som träffades varje dag. Dit kom en av Livingstones lakejer och försökte få församlingen att anta ett uttalande mot dem som tvingat bort Mashadani. Församlingen ville dock inte gå med på det utan att höra även den andra sidan. När flera av våra kamrater anlände från det avbrutna mötet och efter mycket tjatande fick tala, föll försöket att få igenom ett fördömande platt till marken.

Lördagen inleddes med vårt eget möte om kampen för nya arbetarpartier. Lokalen i Congress House, som tillhör engelska LO, visade sig snabbt vara för liten. Tack vare en vikkvägg kunde alla

till slut få plats. Närmare hundra deltagare lyssnade till Jimmy Nolan, ledare för de hamnarbetare som avskedades för tio år sedan i Liverpool, Markus Dahms, från Arbeitermacht i Berlin och den fackliga vänstern där, Pat Spackman, från järnvägsarbetarnas fack och anhängare till Workers Power, samt Laercio Pereira, från Opcian Socialista i Brasilien. Diskussionen efteråt blev utförlig och många kamrater fick möjlighet att föra fram sina åsikter.

Studentkårens stora sal vid Londons universitet blev nästa anhalt, där en paneldiskussion under rubriken "Revolutioner i det 21:sta århundradet" ägde rum. Deltagare var Alain Krivine från franska LCR, Chris Bambery från brittiska SWP samt Salvatore Cannavò från Rifondazione Comunista. Men så presenterades de naturligtvis inte. Partier är ju förbjudna att delta i rörelsen som partier och därför hycklar man och säger att välkända partiledare representerar partiernas tidningar.

Hyckleriet om partier nådde ibland oanade höjdpunkter. Vid ett stort antal möten och debatter 'råkade' ordföranden komma från SWP. De betedde sig ungefär som klassiska svenska fackbyråkrater och rumsterade om i talarlistan för att undvika kritik från vänster.

Senare på lördagens kväll ägde ett stort möte rum, formellt utanför ESF:s ramar, där valkoalitionen Respect visade upp sig för den europeiska vänstern. Respect består av tre komponenter: SWP, muslimer som Salma Yacob (ordförande vid mötet) samt George Galloway, före detta labourparlamentariker i Bryssel som uteslöts för sitt motstånd mot kriget. Respect hade inga större framgångar i valet i våras trots stora ord och yviga gester. Nyligen har koalitionen fått sin första kommunalfullmäktige i Tower Hamlets i London.

Respect är en blandning av rött och grönt, socialism och islam, vilket symboliserades av den klivna, stora fyrkantiga duk som pryddes väggen bakom podiet. Företrädare för LCR, det nya valalternativet i Tyskland, Rifondazione Comunista och det skotska socialistpartiet talade. Talarna från Respect var alla utom Galloway från SWP och presenterade valkoalitionen som en fortsättning av antikrigsrörelsen.

Galloway själv är en imponerande talare, men hans starka stalinistiska böjelser brydde han sig inte om att dölja. Han talade stora ord om striden i Falluja som början till USA:s Stalingrad och hyllade de hjältemodiga motståndskämparna. När han beskrev vad Respect är för något, tog han sats från Marx och hamnade till slut hos Che Guevara. Varken Lenin och Trotskij fanns med, däremot de internationella brigaderna i spanska inbördeskriget och motståndsrörelserna under andra världskriget. Inte ett ord om Trotskij eller Vänsteroppositionen, även om säkert 90 procent av publiken – cirka 1 500 – betraktade sig som någon form av trotskister.

Respect framstod som en principiös koalition mellan SWP, som gör anspråk på att vara revolutionära socialister, Galloway med sina stalinistiska böjelser och motvilja att kämpa för fri abort samt muslimska aktivister, vilka dock inte var märkbart närvarande vid mötet. Enheten lär inte vara särskilt länge. Den kommer att sättas på hårda prov framöver.

Vid söndagens möte med de sociala rörelsernas församling lyckades våra kamrater inte få igenom förslaget om ett permanent organ för att samordna kampen mot den nyliberala offensiven i Europa. Men sammanfattningsvis blev ändå årets ESF en framgång för vår organisation. Våra egna möten var mer välbesökta än föregående gånger. Vi deltog och ingrep upprepade gånger vid ett stort antal debatter och diskussioner. Många fler fick höra vårt budskap om behovet av en samordning i internationell skala av kampen mot nyliberalism och krig – en ny arbetarinternational, den femte i ordningen.

Per-Olof Mattsson

Uppdrag granskning och vänsterpartiet

Janne Josefsson på Uppdrag Granskning har gjort många bra reportage. Bland annat avslöjade han många av polisens och medias lögnen om 'Göteborgskravallerna', liksom han har påvisat starka rasistiska tendenser bland moderaterna och andra partier.

De två reportagen om Vänsterpartiet avslöjade dock inget nytt. Kanske ville Janne visa att det inte bara är poliser och högerpolitiker han kan attackera, utan även vänstern, dessutom kanske mer rabiater än han någonsin varit. Kanske för att tillfredsställa någon strävan efter rättvisa, kanske för att högerens ledarskribenter inte ska tycka så illa om honom, vad vet jag?

Folkpartiets Fredrik Malm fick uttrycka sin stora bestörtning över diktaturens redskap. Nittonhundratalet, visste han berätta – liksom alla liberaler före honom – har i första hand varit en kamp mellan kommunismen och demokratin. Ett litet urval av de heroiska antikommunistiska kämparna från 1900-talet – att döma av vad Fredrik själv säger är de väl förebilder för varje frihetsälskande liberal – kan inkludera den forne tsargeneralen Denikin, som i inbördeskriget i Ryssland/Ukraina lät skjuta alla verkliga och misstänkta kommunister han kunde lägga händerna på och under vars styre de största morderna på judar före Hitler ägde rum – med brittiska och franska vapen; Chiles Pinochet, som med amerikansk och brittisk hjälp lät mörda och tortera tusentals arbetare; Mussolini som under beröm från liberaler överallt krossade och mördade Italiens arbetarorganisationer; Suharto ledare för Indonesiens militärjunta, som vid sitt makttillträde 1965 lät organisera dödandet av 500 000-1 000 000 människor – än en gång med uppbackning från västerländska liberala demokratier...

Listan kan göras lång. Arbetare och socialister har all anledning att kritiskt granska och förkasta Vänsterpartiet – ett parti som stödde de stalinistiska diktaturerna, och idag är ett socialdemokratiskt stödparti som har hjälpt till att administrera stora nedskärningar runt om i landet, och som vänder ryggen till varje seriös kamp från de arbetandes sida. Men den hycklande, upprörda kritiken från högerens ledarskribenter och liberaler förtjänar bara förakt. De som stöder USA:s m.fl.:s ockupation av Irak (Sveriges polis hjälper bl.a. till att utbilda ockupationsregimens polis), kräver att tredje världen ska betala sina skulder till multinationella storbanker (som i fallet Argentina: 1976 kom en synnerligen brutal militärjunta till makten med hjälp av CIA, med tusentals mördade som följd. Efter diktaturens fall krävde mördarnas finansiärer på den fria marknadens bankkontor att Argentina skulle betala de skulder juntan dragit på sig), anser att Internationella Valutafonden har rätt att diktera de fattiga ländernas politik eller försvarar Israels brutala angrepp på palestinierna står på intet sätt på någon högre moralisk nivå än Ohly.

Men som redskap för klasskamp och kommunism är Vänsterpartiet sedan många årtionden förbrukat.

JHN